

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1151/2020
15.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ.бр.798/20 од 24.09.2020. године, поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Сомбору Кж1 110/20 од 15.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца КТЗ.бр.798/20 од 24.09.2020. године, поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Сомбору Кж1 110/20 од 15.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору 1К. 175/19 од 24.01.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 4 месеца, коју ће издржавати у кући у којој живи у ..., улица ... број ..., без примене електронског надзора и одређено је да осуђени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико исти једном у трајању од 6 часова, или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за издржавање казне затвора. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 110/20 од 15.06.2020. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Сомбору 1К. 175/19 од 24.01.2020. године преиначена, сходно члану 423. став 1. ЗКП и то тако што је окривљени АА ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело лажно представљање из члана 329. став 2. КЗ, јер дело за које је окривљен по закону није кривично дело. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда, у складу са одредбом члана 265. став 1. ЗКП.

Против правноснажне пресуде Вишег суда у Сомбору Кж1 110/20 од 15.06.2020. године, Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости КТЗ.бр.

798/20 од 24.09.2020. године, због повреде закона из члана 439. став 1. ЗКП, у вези члана 329. став 2. КЗ, у вези члана 64. став 2. тачка 2. Закона о полицији, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и утврди да је пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 110/20 од 15.06.2020. године повређен закон у корист окривљеног АА.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио браниоцу окривљеног, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву наводи да из законских одредби којима је прописано кривично дело лажно представљање из члана 329. став 1. и став 2. КЗ, као и из одредби члана 64. Закона о полицији, јасно произилази да је једно од овлашћења полиције и провера и утврђивање идентитета лица, а што у конкретном случају представља радњу извршења кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 2. КЗ, која се окривљеном АА ставља на терет. По ставу тужилаштва, у конкретном случају се не ради о покушају кривичног дела, како то наводи другостепени суд у ослобађајућој пресуди, обзиром да је наведено кривично дело свршено предузимањем радње, које је овлашћено да предузме само овлашћено службено лице. Такође, по ставу тужилаштва, другостепени суд се погрешно позива на одредбе члана 76. став 1. и 2. Закона о полицији, којима се прописује начин провере идентитета лица, јер да би одређене радње представљале радњу кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 2. КЗ, није неопходно да је радња предузета на начин и у форми како то чине службена лица, већ је битно да она у материјалном смислу представља такву службену радњу, због чега није од значаја то што окривљени АА није извршио увид у личну карту. Републички јавни тужилац даље наводи да сматра да се у радњама окривљеног АА стичу сви битни елементи кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 2. КЗ, јер се исти лажно представио као службено лице – полицајац у цивилу и од ББ затражио да му на увид преда документа, а што представља радњу провере и утврђивања идентитета, коју је сходно члану 64. став 2. тачка 2. Закона о полицији, овлашћено да изврши само службено лице.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано Републички јавни тужилац у поднетом захтеву указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у вези члана 329. став 2. КЗ у вези члана 64. став 2. тачка 2. Закона о полицији.

Из списка предмета произилази да је диспозитивом оптужног акта Основног јавног тужиоца у Сомбору окривљеном АА стављено на терет да је извршио радњу за коју је овлашћено да изврши само одређено службено лице, тако што се ББ из ... лажно представио као службено лице – полицајац у цивилу и од њега тражио да му на увид преда документа, а што представља радњу провере и утврђивања идентитета, коју је, сходно члану 64. став 2. тачка 2. Закона о полицији овлашћено да изврши овлашћено

службено лице полиције, у време и на месту ближе опредељеном у диспозитиву оптужног акта, а при томе је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела и хтео његово извршење, а био је свестан да је такво његово дело забрањено. Првостепеном пресудом за наведено кривично дело из члана 329. став 2. КЗ, а како му је оптужним актом стављено на терет, окривљени АА оглашен је кривим.

Одредбом члана 329. став 1. КЗ прописано је да ко се у намери да себи или другом прибави какву корист или да другом нанесе какву штету, лажно представља као службено лице или војно лице, или неовлашћено носи какве знаке службеног или војног лица, казниће се новчаном казном или затвором до 3 године, а у ставу 2. истог члана прописано је да казном из става 1. ће се казнити и ко изврши какву радњу за коју је овлашћено да изврши само одређено службено или војно лице.

Одредбом члана 64. став 2. тачка 2. Закона о полицији прописано је да су полицијска овлашћења, провера и утврђивање идентитета лица и идентификација предмета.

Члан 76. Закона о полицији, који носи назив - начин провере идентитета лица, у ставу 1. прописано је да се провера идентитета лица врши увидом у личну карту или другу јавну исправу са фотографијом или електронски, када је лична карта носилац и стварног и електронског идентитета.

Имајући у виду наведено, кривично дело лажно представљање представља дело са блакетном диспозицијом, која је у конкретном случају садржана управо у одредби члана 76. Закона о полицији, а норма коју садржи оптужни акт – члан 64. став 2. тачка 2. Закона о полицији, је општа и не конкретизује радњу која се окривљеном ставља на терет. Опште одредбе члана 64. Закона о полицији, којима су прописане врсте полицијских овлашћења прецизно опредељује члан 76. став 1. истог закона. Сходно изнетом, а имајући у виду да се окривљеном ставља на терет да се ББ представио као службено лице – полицајац у цивилу и затражио на увид документа, произилази да је окривљени критичном приликом започео радњу извршења која јесте саставни део бића кривичног дела лажно представљање, али да исти није извршио увид у личну карту оштећеног (при томе ББ је реаговао тако што је тражио од окривљеног документа, а након тога окривљени отишао до својих кола) и није довршио радњу провере идентитета, на који начин је кривично дело у конкретном случају остало у покушају. Покушај кривичног дела лажно представљање из члана 329. став 2. КЗ није кажњив, сходно одредби члана 30. став 1. КЗ.

С тога је основана оцена Вишег суда у Сомбору, изнета у побијаној пресуди, да је у кривично дело из члана 329. став 2. КЗ, које се окривљеном ставља на терет остало у покушају, као и да је у конкретном случају било потребно применити норму прописану чланом 76. Закона о полицији која конкретизује начин провере идентитета лица, обзиром да самим тражењем документа на увид, радња провере и утврђивања идентитета није довршена, јер окривљени није извршио увид у личну карту ББ.

При томе, мора се напоменути и чињеница да би се радње могле квалификовати као кривично дело из члана 329. став 1. КЗ, јер је окривљени предузео радњу која код другог лица ствара утисак да има својство службеног лица – полицајца, али како окривљеном АА није стављено на терет у чињеничном опису радње извршења да је

наведену радњу предузео у намери да себи или другом прибави какву корист, што је битно обележје овог кривичног дела, то у датој правној ситуацији нема услова за примену члана 329. став 1. КЗ.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић